

Vart tog golfbyxan vägen?

För oss som hade lyckan att växa upp på 40- och 50-talet minns säkert med blandad förtjusning sin ungdoms käcka golfbyxa. För oss var byxan praktisk och absolut inte "löjlig" som säkerligen dagens ungdomar tycker.

Golfbyxan tillverkades ofta i vadmal och slutade vid knäna och som spändes åt strax nedanför knät med ett spänne. Spännet såg till att strumporna hölls på plats. Byxmodellen fick sitt namn för att den till en början mest användes bland golfspelare.

Golfbyxan var en vidareutveckling av 1700-talets knäbyxa och dök först upp i USA bland basebollspelare på 1840-talet, som en del av laget "New York Knickerbockers" uniform. Via brittiska golfspelare spred den sig sedan över Europa på 1910-talet och blev snabbt mycket

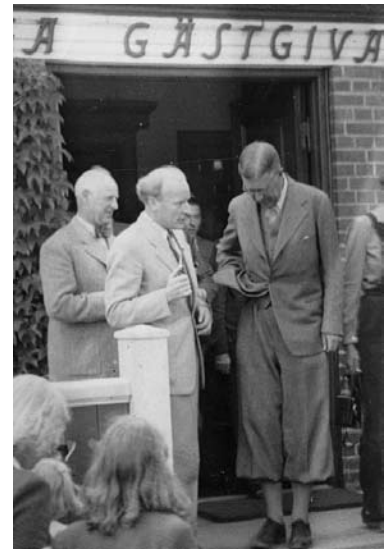

populär även bland cyklister, på grund av att den saknar fladdrande byxben som kunde fastna i ekrarna. I Norden blev den även en mycket populär byxa bland längdskidåkare vilket bilden på MoraNisse visar.

Kärt barn har många namn. Ett smeknamn var äppelknyckarbyxor, eftersom det var lätt att gömma pallade äpplen i byxbenen. Ett annat namn var knickerbockers. Bland golfspelare blev byxan mera känd som plus fours, eftersom den vanligaste golfmodellen hade fyra tum längre byxben än den ursprungliga basebollbyxan. För oss som var pågar på den tiden och inte var så hemmastadda i det engelska språket blev det "plofforbyxa".

Att golfbyxan var populär både i koja och slott kan vi glatt konstatera genom fotografier från den tiden. Kung Gustav VI Adolf tillbringade alla somrarna på Sofiero slott utanför Helsingborg. Därifrån gjorde han ofta utfärder i det skånska landska-

pet och målet var ofta något trevligt näringsställe. Flickorna Lundgrens kafé på Skäret var ett. Kanske hade han fått tips från Tage Erlander om att det fanns ett bra Gästgiveri i Röstån-ga. På bilden ser vi honom iförd golfbyxor i samspråk med en av sina adjutanter. (Säkerhetspolis var ännu inte påkommet vid denna tid.) Kanske rörde sig samtalet om någon av de skånska specialiteter som bjöds på smörgåsbordet eller så gällde det kanske bara om återfärden skulle ske via Ask och Knutstorp eller via Ljungbyhed.

Vem minns inte de snörika vintrarna på 40- och 50-talet? Åtminstone på landsbygden var skidor något som alla ungdomar hade. Ett praktiskt redskap att förflytta sig med och för många ungdomar som bodde utanför byn ett bra sätt att komma till skolan i tid. Här på bilden har rektor Edgard Håkansson samlat ett antal ungdomar – mest pojkar av någon anledning – för en skidtur i omgivningarna. Och samtliga naturligtvis iförda "plofforbyxor".

Lennart Lundberg

Källor: Foto från Röstånga Turist- & Hembydsförenings Bygdebånd. Historik: Wikipedia.

